

Nguyễn Thế Duyên

Con hạc giấy thứ một nghìn

Tặng Lê phong Linh truyện ngắn này như một lời đồng cảm

Đêm ba mươi, trời tối đen như mực. Tôi lang thang dọc theo dòng sông. Vô định. Dòng sông đen thẫm như một dòng mực chảy lặng lẽ. Tôi ngồi xuống một gốc cây bị sóng đánh giạt vào bờ nhìn ra dòng sông. Trông rỗng, vô hồn. Trong tôi không có bất cứ một cảm xúc gì. Căm giận! không. Đau đớn! không. Thương xót! Không. Không gì cả. Trước mặt tôi chỉ là một dòng sông đen thẫm, sâu hun hút. Tôi đứng bên bờ sông lãnh đạm nhìn xuống không sợ hãi. Tôi chỉ mong đột nhiên có một cơn gió cuốn lấy tôi ,ném tôi xuống cái dòng sông thẫm đen kia và thế là tôi vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời này.

Tôi mở túi xách, lấy ra chiếc hộp đựng những con hạc giấy mà tôi đã gấp gần ba năm nay. Con đầu tiên màu hồng. Con này tôi đã gấp sau cái đêm đầu tiên gặp anh. Lần ấy, anh đã giúp tôi thoát khỏi một thằng ma cô định trấn lột tôi nhưng anh cũng bị một vết thương nhẹ ở bắp tay. Tôi đưa anh về nhà trọ của mình, băng lại vết thương cho anh. Lúc anh ra về, bỗng nhiên tôi có cảm giác trống trải. Tôi thấy sợ. Loại gái bán hoa như tôi sợ nhiều thứ lắm : Sợ công an, sợ bọn ma cô, sợ bọn khách làng chơi say sấn làm bừa, sợ những người quen bắt gặp... Cái gì cũng sợ duy chỉ không sợ chính mình. Thế mà hôm ấy, anh về rồi, tôi bắt gặp nỗi sợ đó. Nỗi sợ chính mình. Anh đi về và để lại trong tôi một khoảng trống rỗng. Chính trong cái khoảng trống rỗng đó, bỗng nhiên một ước mơ nhỏ nhoi bỗng bùng cháy trong tôi. Tôi đã đọc ở đâu đó một truyền thuyết nói rằng : “Nếu gấp đủ một nghìn con hạc giấy để cầu nguyện cho mơ ước của mình thì mơ ước đó sẽ trở thành sự thật” . Và thế là đêm đó tôi đã gấp con hạc đầu tiên để cầu nguyện cho mơ ước của mình. Một con hạc màu hồng.

Tôi thổi phồng con hạc giấy lên, vuốt hai cánh cho phẳng và cúi xuống thả con hạc vào dòng nước đen thẳm. Tôi cứ nhìn theo con hạc trôi đi cho đến khi màn đêm đen đặc nuốt chửng lấy nó. Con thứ năm, con thứ hai mươi, con thứ ba mươi bảy, màu xanh lá cây. Con này tôi gấp nó sau cái đêm lần đầu tiên tôi đi chơi với anh. Lần ấy, anh đã đưa tôi ra ngoại thành. Cả tôi và anh đều không muốn dạo chơi trong công viên thành phố. Chúng tôi sợ công viên sẽ gọi cho chúng tôi một vết gợn trong lòng. Tôi gấp con hạc này màu xanh vì người ta nói màu xanh là màu của hi vọng. Cứ thế, tôi thả từng con hạc giấy vào giòng sông. Dòng sông thẳm đen cứ lặng lẽ mang từng mẫu mơ ước của tôi trôi đi. Thỉnh thoảng , tôi lại gặp một con hạc có màu và con tim tôi lại nhói lên bởi một kỉ niệm. Con ba trăm sáu mươi tám, màu tím huế.

Tôi làm sao quên được con hạc này. Tôi đã gấp nó vào cái ngày anh dọn về sống chung với tôi. Hôm ấy, tôi đã sung sướng đến phát khóc. Thế là từ nay tôi đã có một gia đình, có một tổ ấm nho nhỏ của riêng mình. Đêm đó, tôi đã bỏ không đi khách. Tôi nằm bên anh, ôm chặt lấy anh như sợ anh bỗng tự dưng biến mất. Và đêm đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi được sống trong cái cảm giác dâng hiến dâng lên đến mê mẩn, ngây ngất. Đêm đó, sau khi anh ngủ rồi, tôi trở dậy tìm giấy để gấp một con Hạc. Tôi muốn gấp con hạc này màu tím huế vì người ta bảo rằng màu ấy tượng trưng cho sự chung thủy, sự bền chặt nhưng trong nhà lại không có giấy màu tím. Tôi đành phải chờ đến sáng hôm sau đi mua giấy màu tím về để gấp nó. Hạc tím của ta ơi. Sự bền chặt của ta ơi. Thôi vĩnh biệt. Tất cả đã hết rồi. Tôi thả con hạc tím xuống dòng sông. Một xoáy nước bỗng nổi lên hút ngay con hạc tím xuống dưới đáy sông đen thẳm.

Con năm trăm tám mươi hai, màu xám đậm. Cầm con hạc giấy màu xám trên tay, người tôi bỗng run lên. Đây là ngày lần đầu tiên anh giận tôi. Tôi nhớ rõ lắm. Buổi chiều hôm ấy, hai chúng tôi đang ngồi ăn cơm. Đã hơn bảy giờ tối, tôi dục anh

-Nhanh lên anh cho em rửa bát em còn phải đi.

Đang nhai, anh bỗng ngừng lại, nhìn tôi rồi ngập ngừng nói

-Em tính định sống như thế này mãi sao?

Tôi ngạc nhiên nhìn anh và hỏi lại

-Anh nói gì em không hiểu?

-Ý anh là...là...là sao em không tìm một nghề gì khác để sống.

Anh nói ập úng. Còn tôi lại không để ý đến sự ập úng ấy của anh. Tôi cười vô tư.

-Anh bảo làm nghề gì bây giờ? Buôn bán thì mình không có vốn. Còn đi

làm thuê lương tháng được triệu rưỡi bạc liệu có thể nuôi nổi hai chúng mình không? Anh còn phải đi học hàng trăm khoản phải đóng .

-Anh có thể đi gia sư như những ngày trước mà Anh hằng hái nói nhưng tôi đã cắt đứt lời anh.

-Không! Anh không đi gia sư gì cả. Nhiệm vụ của anh là học cho thật giỏi còn mọi việc khác anh cứ để em lo. Em chỉ mong rằng sau này anh công thành danh toại thì anh đừng có quên em.

Nói xong tôi vội vàng thu dọn bát đĩa rồi đi. Tối muộn, tôi về nhà và không thấy anh. Cả đêm anh không về Suốt đêm hôm ấy, tôi không sao ngủ được. Tôi để ngỏ cửa, chong đèn chờ anh. Trong lúc đợi anh về tôi đã gấp con hạc màu xám này. Đến sáng thì anh về. Người anh phờ phạc. Tôi vui sướng ôm choàng lấy anh

-Anh về đây rồi. Thế mà em cứ tưởng....
Biết mình lỡ miệng, tôi vội im bặt. Anh nhìn tôi lặng lẽ . Quay sang chiếc giường, anh bắt gặp con hạc giấy màu xám tôi vừa gấp tối qua vẫn để trên giường. Anh cầm nó lên ngắm nó một cách chăm chú rồi nói nhỏ

-Anh lại làm khổ em nữa rồi.
Sau lần ấy, không bao giờ anh nhắc đến việc đó nữa.
Con thứ tám trăm, con thứ chín trăm, con thứ chín trăm chín mươi tám. Con hạc cuối cùng , chín trăm chín mươi chín. Màu đen. Con này tôi vừa gấp trước khi đến bờ sông này. Tôi thổi phồng con hạc lên tròn tròn nhìn nó. Sao anh lại bỏ đi vào đúng hôm nay? Chỉ còn đúng một con hạc nữa thôi. Giá mà ngày mai anh hãy bỏ đi để cho em gấp nốt con hạc cuối cùng thì sự việc đã có thể đổi khác. Nước mắt tôi trào ra rơi xuống cánh con hạc. Tôi đứng dậy lội mấy bước ra ngoài sông, ngửa bàn tay đặt con hạc cuối cùng vào lòng bàn tay rồi từ từ chìm cả bàn tay xuống nước. Tôi đứng lặng nhìn theo con hạc đen từ từ trôi trên dòng sông đen của một đêm ba mươi không trăng sao

đen kịt.

-Vĩnh biệt

Tự nhiên mồm tôi lẩm bẩm hai tiếng đó. Tôi bước từng bước chậm rãi ra giữa lòng sông. Nước từ từ dâng lên. Ngập đến đầu gối. Ngập đến bụng rồi bắt đầu ngập đến ngực. Tôi vươn tay ra sắp sửa buông mình theo dòng nước. Đột nhiên có một tiếng gọi tôi .

-Từ từ đã . Cô bé

Tôi giật mình quay lại nhìn lên bờ. Ngay đằng sau chỗ gốc cây tôi ngồi khi nãy có một người đứng đấy từ bao giờ. Anh ta đứng im không hề có một tí gì chứng tỏ muốn chạy lại cứu tôi. Thấy tôi quay lại nhìn, anh ta từ từ nói tiếp

-Còn thiếu một con nữa sao em đã vội quên sinh? Quay lại đi. Khi nào em gấp đủ một nghìn con mà ước mơ của em vẫn không đạt được, lúc ấy em quên sinh cũng vẫn chưa muộn cơ mà.

Câu nói của người lạ mặt khiến tôi bừng tỉnh. Đúng vậy.! mình đã gấp đủ một nghìn con hạc đâu. Biết đâu tối hôm nay anh lại quay lại . Tôi từ từ quay lên bờ.

-Cám ơn anh đã thức tỉnh em.

Tôi nói. Anh ta cười, trong đêm không nhìn rõ mặt chỉ thấy hàm răng trắng bóng.

-Khoan hãy nói chuyện cám ơn, cô bé. Bây giờ hãy lấy quần áo của tôi mặc tạm không cô bé bị cảm lạnh bây giờ.

Nói xong anh cởi bộ quần áo mình đang mặc còn mình chỉ mặc mỗi quần đùi và áo may ô. Đưa bộ quần áo cho tôi anh bảo

-Em hãy vào ruộng ngô thay quần áo đi rồi ra đây chúng ta ngồi nói chuyện một lát . Được chứ?

Tôi vào ruộng ngô bỏ bộ quần áo ướt của mình ra mặc bộ quần áo đàn ông

vào và ra ngồi cạnh anh ta trên gốc cây khi này. Anh ta nói với tôi giọng thân mật.

-Bây giờ thì em nói cho anh nghe xem nào. Cái gì khiến cho em đau khổ đến mức muốn chết thế?

Tôi kể lại cho anh nghe về cuộc đời mình, về ước mơ nhỏ bé mà tôi đã hi vọng ba năm nay . Càng kể , nỗi đau đớn của tôi càng trào dâng. Nó trào ra theo hàng nước mắt, theo những tiếng nức nở kéo dài. Người lạ mặt ngồi im lắng nghe tôi kể không hề ngắt lời tôi dù chỉ một lần.

-Em đã nuôi anh ấy ăn học suốt ba năm trời, thế mà vừa ra trường là anh ấy đã bỏ đi. Sao số em khổ thế hả anh. Em chẳng còn thiết sống nữa.

Tôi kết thúc câu chuyện của mình. Người lạ mặt từ này đến giờ nhìn ra xa ngoài phía dòng sông , nghe tôi hỏi mới quay lại chăm chú nhìn tôi. Trong đêm tôi thấy mắt anh ta sáng lên một tia sáng rất lạ mà từ trước đến nay tôi chưa bao giờ gặp. Nó không hẳn là ánh mắt thương xót, cũng không hẳn là ánh mắt trách móc và cũng không hẳn là ánh mắt đồng cảm. Mãi mãi về sau này cứ nghĩ về anh ta là tôi lại nhớ đến ánh mắt ấy. Một ánh mắt buộc ta phải nghĩ về chính mình.

-Mấy hôm trước anh có đọc một truyện ngắn “Một nghìn con hạc giấy” của một cô gái tên là Lê Phong Linh. Trong truyện ấy ,cô gái kể về người chị gái của mình cũng giống em đã gấp một nghìn con hạc giấy để mong mơ ước của mình thành sự thật. Nhưng cũng như em , cô gái ấy đã thất vọng và cô ta đã nghĩ là “ Hạnh phúc luôn đi sau con người”. Em có biết cô gái ấy làm sao lại không có được hạnh phúc không?- Người lạ mặt đột nhiên hỏi tôi. Tôi đang lúng túng không biết phải trả lời ra sao thì anh ta đã nói tiếp- Tại vì thực ra hạnh phúc không phải là ở đằng sau mà nó luôn luôn ở phía trước con người. Nó chỉ cách con người một đoạn ngắn vì thế muốn nắm bắt được hạnh phúc con người buộc phải nhào người lên phía trước. Mà em

căm giận anh chàng của em lắm phải không?

-Vâng! Em hận anh ấy. Rất hận

Người lạ mặt cười

-Nhưng em vẫn rất yêu anh ta đúng không?

Tôi im lặng thừa nhận. Người lạ mặt thở dài.

Em sai rồi. Anh chàng của em là người tốt đấy. Anh ta muốn em thay đổi.

Lẽ ra em phải nhận ra điều này ngay sau cái hôm em gặp con hạc màu xám mới đúng. Nếu hôm ấy, em nhào người lên phía trước một chút để vươn tay ra thì em đã tóm được hạnh phúc trong tay rồi. Anh nói thật với em, một người có tốt cách mấy thì cũng không bao giờ dám gắn cuộc đời mình với em nếu như em không thay đổi. Chẳng lẽ em không nhận ra được điều ấy sao?

Người lạ mặt nhấn mạnh vào sáu tiếng “Nếu như em không thay đổi”. Tôi cúi gầm mặt rồi không hiểu sao tôi bỗng buột miệng thở dài.

-Em biết thế nhưng khó lắm anh ơi

Người lạ mặt nắm lấy bàn tay tôi bóp mạnh

-Không phải là khó mà phải nói rằng cực kì khó em ạ. Rút được chân ra khỏi vũng lầy của cuộc đời, đó là điều không phải ai cũng làm được. Nhưng biết làm sao-Anh cười-Em phải tự mình làm lấy cái điều ấy thôi nếu như em muốn có hạnh phúc. . -Anh ta lấy bàn tay còn lại vỗ vỗ vào bàn tay tôi đang nắm trong tay anh ta để kết thúc câu chuyện- Trong túi áo của anh có một thẻ ATM còn khoảng bảy tám triệu gì đó anh không nhớ rõ. Số tiền không nhiều nhưng cũng đủ để giúp em nhào người ra phía trước mà tóm lấy hạnh phúc. Em về đi. Ngay tối nay em hãy gấp con hạc giấy cuối cùng. Trên cánh của nó em viết một câu “Hạnh phúc luôn luôn ở phía trước”. . Hai năm nữa, đúng ngày này, giờ này nhưng em nhớ là tính theo dương lịch đấy, em hãy quay lại đây. Nếu em vẫn còn ý muốn tự tử thì anh sẽ không ngăn cản. Anh

sẽ chôn cất cho em và ngày này hàng năm anh sẽ cúng giỗ cho em ở ngay bờ sông này. Ta thống nhất thế nhé

Anh ta ghi cho tôi số pin của thẻ ATM và bảo tôi về trước

*

*

*

Ngay tối hôm đó , tôi đã gấp con hạc cuối cùng như người lạ mặt dặn. Tôi suy nghĩ mãi không biết nên gấp nó bằng giấy màu gì cân nhắc mãi cuối cùng tôi quyết định gấp một con hạc giấy màu trắng như những con hạc giấy bình thường khác chỉ có điều tôi gấp con hạc này to gấp đôi những con hạc bình thường. Dù sao chỉ có màu trắng mới là màu của sự làm lại từ đầu. Tôi viết câu mà người lạ mặt dặn bằng mực đỏ lên hai cánh con hạc rồi chui vào màn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tôi ra máy rút tiền rút hết số tiền anh ta cho tôi . Tôi định mở một tiệm cắt tóc nam. Tôi nghĩ nghề này đầu tư ít vốn mà học nghề lại nhanh. Sau hai tháng học nghề, tôi đi thuê một cửa hàng loại giá cả bình dân nhất.

Ngày đầu tiên, tôi cắt được mỗi một cái đầu được tám nghìn đồng. Lỗ vốn. Tôi tự an ủi. Ngày đầu ai mà chẳng thế. Dần dần khách sẽ đông lên thôi. Suốt nửa tháng đầu tiên ngày nào tôi cũng lỗ tiền thuê cửa hàng. Tôi bắt đầu nản. Số tiền dự trữ của tôi cạn nhanh trông thấy. Tôi bắt đầu phải rất dè sẻn trong chi tiêu. Thậm chí bữa cơm cũng không dám mua thịt. Suốt cả tuần ăn cơm với rau muống. Một hôm, tôi nhớ đó là chủ nhật trời lại mưa suốt ngày. Tôi lắc đầu ngao ngán. Hôm nay lại lỗ. Thở dài vừa dứt thì có một khách vào. Vừa bước vào trong cửa hân ta đã đưa đẩy

-Mưa suốt ngày như thế này thì buồn chết em nhỉ. Liệu có việc gì cho

vui vẻ để giết thời gian được không hả cô em? Mà em mới mở cửa hàng ở đây thì phải. Lần trước anh qua đây đã thấy cửa hàng của em đâu

Tôi lơ đi giả vờ như không hiểu điều hấn nói là gì. Tôi đơn đả

-Anh vào đi ạ. Anh muốn cắt tóc hay cạo mặt?

Hấn cười . một nụ cười đều giả và ma mẫn

-Anh muốn tất. Cắt tóc, gội đầu, lấy ráy tai. Không biết trình độ của cô em thế nào? Liệu cô em có thể ngồi bên trái để lấy ráy tai bên phải được không?

Hấn ngồi vào ghế , nhìn thấy con hạc giấy tôi treo ở trước gương liền hỏi

-Sao em không treo một con búp bê hay một con chó bông trước gương cho đẹp. Ai lại đi treo con hạc làm xấu cả cửa hàng đi.

-Con hạc này là một vật kỉ niệm nên em treo nó ở đây.

Tôi vừa trả lời , vừa lấy khăn choàng lên người hấn và cầm lấy tông đơ và bắt đầu cắt.. Qua gương, tôi biết hấn đang ngắm nhìn tôi với một con mắt thèm khát. Hấn bắt đầu gạ gẫm

-Trẻ đẹp như em thế này đi làm nghề này làm gì cho khổ

Tôi cười.

-Không làm lấy gì mà ăn hả anh

-Trời ơi –Hấn kêu lên, ra vẻ ngạc nhiên. Quả thật hấn cũng vào hạng có nghề-Nụ cười tươi như thế kia mà em lại lo không có ăn sao? Em có bán nụ cười ấy không? Anh xin mang nửa gia tài của anh để mua.

Một cách vô thức, nghề cũ trong tôi lại trỗi dậy.

-Nửa gia tài thì em không bán đâu. Nó có giá nửa cuộc đời cơ.

-Anh xin trả gấp đôi. Cả cuộc đời. Em đồng ý không?

Hấn cười híp cả mắt. Lúc trả tiền cho tôi, hấn rút ra một tờ giấy bạc hai trăm ngàn nhưng thay vì đưa tiền vào tay tôi, hấn lại nhét tiền vào cổ áo của tôi ngay phía trên bầu vú cười lơ lả

-Em khỏi cần trả lại. Mai anh đến nhé

Khi buông tay ra, làm như vô tình , bàn tay hần hơi dịch xuống phía dưới. Năm ngón taylướt nhẹ lên bầu vú căng tròn của tôi. Tôi rùng mình. Một cảm giác rạo rực từ chỗ bầu vú bị chạm từ từ lan đi khắp toàn thân. Trời ơi ! đã hơn ba tháng nay tôi không có hơi đàn ông. Một ngọn lửa nhục dục bùng cháy thiêu đốt trong tôi. Người tôi run lên trong một khao khát không bờ bến. Mưa buồn, trời lạnh lạnh, vắng vẻ,túng thiếu. Tất cả như hòa vào thổi cho ngọn lửa nhục dục trong tôi bùng cháy dữ dội. Tôi sắp gục ngã. Bỗng nhiên , một cơn gió mạnh thổi thốc vào trong cửa hàng. Con hạc giấy bay lên chấp chới trong gió. Dòng chữ tôi viết bằng mực đỏ trên cánh con hạc “Tương lai luôn ở phía trước” đập vào mắt . Tôi bừng tỉnh. Cũng chính lúc đó , lời người lạ mặt vang đến bên tôi

-Không phải là khó mà phải nói rằng cực kì khó. Rút chân ra được khỏi vũng lầy của cuộc đời , không phải ai cũng làm được điều đó.

Hắn đi rồi, tôi tháo con hạc giấy ra cầm trên tay. Cảm ơn mày hạc ơi.Nước mắt tôi trào ra. Tôi đã rút chân ra được khỏi vũng lầy nhưng vẫn còn đứng ngay bên miệng vũng lầy đó. Chỉ một cơn gió nhẹ, rất nhẹ thôi là đã có thể hất tôi xuống lại vũng lầy. Tương lai thì mờ mịt. Nó cách xa tôi lắm không phải chỉ ngay ngoài tầm với như lời người lạ mặt đã nói. Hôm nay, sau gần một tháng, lần đầu tiên tôi có lỗi. Và thật mỉa mai, cái lỗi này không phải nghề cắt tóc mang lại mà lại vẫn là thân xác tôi mang lại. Tôi đứng vững được bao lâu nữa đây? Tôi ôm mặt. Tương lai còn ở tận đâu đâu nhưng miếng ăn lại cần ngay trước mắt.

Dần dần, công việc của tôi cũng bắt đầu đi vào ổn định. Tôi giấu kín quá khứ của mình và bắt đầu có những người bạn mới, những người có một cuộc sống bình dị nhưng trong sạch. Sống với họ, tôi dần dần quên đi quá khứ đen tối của mình. Cảm giác thanh thản đã quay trở lại với tôi. Thanh thản! Ai

không trải qua những giây phút sống trong sự ghẻ lạnh ,khinh miệt của mọi người thì làm sao hiểu nổi hai từ đó. Ngày xưa, khi tôi còn trong sạch nhưng nghèo khó tôi đã có sự thanh thản ấy nhưng khi ấy, tôi đã không biết hai từ ấy có giá trị đến thế. Lúc ấy , tôi chỉ nghĩ đến một chữ “Tiền”. Có tiền tôi sẽ mua được tất cả. Mua được sự thanh thản, mua được sự tôn trọng. Ai bảo đồng tiền không có mùi? Họ nhầm. Đồng tiền có mùi và rất nặng mùi nữa bằng chứng là tôi có tiền nhưng vẫn không mua được sự thanh thản và tôn trọng. Tôi đã suýt tự tử vì thiếu hai điều đó. Bây giờ, mỗi khi nghĩ lại cái đêm hôm đó , tôi lại thầm cảm ơn người lạ mặt đã kịp giữ tôi lại. Nhưng quả thật rút chân ra khỏi vũng bùn của cuộc đời không dễ dàng.. Tôi đã tưởng mình đã đoạn tuyệt được với quá khứ nhưng không phải. Một hôm, tôi có một khách hàng đến cắt tóc. Vừa nhìn thấy người đó, tôi chết lặng. Đó là khách hàng quen ngày xưa của tôi. Hắn cũng nhận ra tôi ngay

-Tưởng ai hóa ra là cô em. Lâu không gặp cứ tưởng cô em bị tóm rồi hóa ra là cô em hoàn lương. Còn trẻ đẹp thế này hoàn lương làm gì vội. Nó phí đi.

Vừa nói hắn vừa thô bỉ thò tay vào ngực tôi. Tôi ấn tay hắn ra.

-Anh đứng đắn cho một chút. Bây giờ tôi không làm nghề ấy nữa.

Tôi nói nhỏ, vừa nói tôi vừa lo lắng nhìn ra ngoài cửa. Hắn bắt gặp cái nhìn đầy lo lắng của tôi. Hắn hạ giọng

-Chỉ cần cô em chiều anh hôm nay một lần miễn phí thì anh đảm bảo sẽ không một ai biết quá khứ của cô em cả.

Tôi do dự. Công việc của tôi đã bắt đầu vào ổn định. Tuy kiếm được chưa nhiều nhưng nếu ăn tiêu dè sẻn thì cũng đủ nhưng quan trọng nhất là tôi đã lấy được lại sự thanh thản. Bây giờ để mất đi tất cả chỉ vì một bóng ma của quá khứ tôi thật không cam lòng. Tôi định đồng ý và hẹn hắn đến tối. Đột nhiên, lại có một cơn gió thổi đến và con hạc giấy của tôi lại bay lên trong

gió. Tôi lại bùng tỉnh

-Không ! –Tôi lắc đầu kiên quyết- Em đã bỏ nghề ấy rồi. Em xin anh- Tay tôi vịn vào nhau, giọng nài nỉ, van xin- Anh hãy để cho em yên. Thằng khốn nạn bắt đầu giở chiêu khốn nạn. Nó cất cao giọng. Ngoài cửa, mọi người thấy ồn ào bắt đầu xúm lại.

-Mày tưởng mày danh giá lắm à? Mày chẳng qua là một con điểm trước vẫn đứng ở đường Nguyễn Trãi tao còn lạ gì mày –Nó quay ra những người đứng ngoài cửa, chỉ vào tôi- Con này là một con điểm mấy tháng trước còn đứng đường Nguyễn Trãi bị si đa nên không còn khách mới quay sang làm nghề này.

Tôi ôm mặt, đóng sập cửa. Trời ơi! Con người sao lại có thể độc ác và ty tiện đến vậy? Bóng ma của quá khứ ụp xuống người tôi trĩu nặng. Đến chiều, tôi bị chủ nhà tổng ra khỏi cửa hàng. Lúc tôi dọn đồ nghề ra đi, những người quen biết tôi, hàng ngày vẫn nói chuyện với tôi, thấy tôi, họ quay mặt đi vờ như không nhìn thấy.

Về nhà, tôi nằm vật ra giường. Tôi đã kiệt sức. Tiền hết, gạo hết. Biết lấy gì để làm lại từ đầu nữa đây? Tôi cứ thế nằm lịm trên giường vùi mặt vào chiếc gối muốn khóc mà không khóc được. Lúc tôi ngồi dậy thì trời đã tối từ lúc nào tôi cũng chẳng biết. Nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ. Trống vắng một cách khủng khiếp. Một tiếng nói mơ hồ từ đâu đó xa lắm cứ chậm rãi vẳng đến tai tôi

-Sống thế này thì sống làm gì.

Tiếng nói ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu. Tôi cầm lấy cái túi xách đi ra ngoài phố. Không biết có gì xui khiến mà đôi chân lại đưa tôi đến đường Nguyễn Trãi, đến đúng chỗ ngày xưa tôi vẫn đứng đón khách. Tôi đang đi, bỗng có một chiếc xe máy độ sát lại bên tôi. Người ngồi trên xe nhìn tôi hỏi nhỏ

-Có đi không em?

Đến nước này thì tôi còn gì nữa để mà không đi. Có lẽ số kiếp tôi vĩnh viễn không thể thoát khỏi vũng lầy nhơ nhuốc này. Tôi leo lên đằng sau xe. Chiếc xe lao vút đi chở thẳng tôi đến một nhà nghỉ gần đó. Trong lúc tay thanh niên đi nhận phòng, tôi mở túi xách lấy chiếc lược định chải lại cái đầu bất chợt con hạc giấy rơi ra. Tôi cúi xuống nhặt con hạc lên. Dòng chữ đỏ tươi trên cánh con hạc đập vào mắt. Tôi cầm lấy con hạc vùng bỏ chạy ra khỏi nhà nghỉ. Tôi cứ cắm cổ chạy mãi đến khi mệt quá, tôi gục đầu vào một góc cây bắt giắc tôi òa khóc.

-Sao con lại đứng đây mà khóc thế này?

Một giọng nói trầm ấm cất lên ngay sau tôi sau đó là một bàn tay nhẹ vỗ lên vai. Tôi quay người lại. Một ông già đang nhìn tôi với ánh mắt đầy thương cảm. Ánh mắt ấy làm lòng tôi mềm lại. Tôi gục vào ngực ông già cứ thế khóc như mưa như gió. Ông vỗ vỗ vào lưng tôi.

-Thôi nào, có gì thì con cứ nói cho bác nghe.

Tôi ghen ngào kể cho ông nghe ước muốn hoàn lương của mình nhưng không được. Ông nghiêng răng.

-Thằng khốn nạn. Nhưng không sao con ạ. Con hãy theo bác

Tôi theo ông về nhà. Vợ ông ra mở cửa. Ông kể vắn tắt cho bà nghe về chuyện của tôi. Bà ái ngại

-Khổ thân con bé! Muốn trở thành người tốt cũng không xong. Con ở lại đây với các bác. Các bác cho con thuê tầng một của nhà này làm cửa hàng.- Tôi ngần ngừ. Quả thật tôi lấy đâu ra tiền mà trả tiền nhà. Bà cụ hiểu ngay. Bà nói tiếp. - Con đừng lo. Những tháng đầu không có khách chúng ta không lấy tiền nhà của con đâu. Khi nào con làm ăn được rồi thì chuyện ấy hãy tính đến.

Người tôi run lên vì xúc động. Thì ra cuộc đời vẫn còn rất nhiều người tốt và cuộc đời vẫn luôn luôn cho ta những cơ hội miễn rằng ta dám rướn người ra

để vươn lên phía trước. Từ đây, tôi dọn về ở hẳn với ông bà và cuộc đời tôi bắt đầu lật sang trang mới. Kể cũng lạ, lần trước tôi dẫu kín quá khứ của mình đi âm thầm tự mình rút chân ra khỏi vũng lầy thì tôi đã thất bại. Còn lần này tôi không dẫu quá khứ của mình nữa mà còn nói rõ mong muốn hoàn lương của mình thì mọi người lại thông cảm xúm lại giúp đỡ tôi. Ông cụ đi sang các nhà hàng xóm xung quanh kể cho mọi người nghe về tôi và vận động mọi người đến cửa hàng của tôi cắt tóc. Cửa hàng của tôi lập tức đông khách. Một hôm, thằng khốn nạn đã tố cáo quá khứ của tôi lần trước lại mò đến

-Thế nào cô em. Lần này thì chắc cô em đồng ý đi với anh rồi chứ?
Vừa bước vào cửa hàng, thằng khốn nạn đã hỏi ngay, mắt nó nhìn vào những người khách đang ngồi chờ với ngụ ý đe dọa. Mặt tôi đanh lại

-Cút ngay ra khỏi cửa hàng của tao

-A con đi

Nó vừa mới nói được đến đây thì đã bị ngay một quả đấm như trời giáng của một thanh niên là hàng xóm của ông bà đang ngồi chờ cắt tóc. Anh ta tiến đến, túm ngực thằng lưu manh và quay lại hỏi tôi.

-Đây có phải là thằng đã hại em lần trước không?

-Vâng.

Tiếng vâng của tôi vừa dứt thì tôi đã thấy thằng lưu manh lặn lông lốc ngoài vỉa hè. Anh thanh niên chỉ vào mặt nó bảo.

-Tao mà còn thấy cái mặt mày ở đây một lần nữa thì không còn răng mà ăn cơm đâu con ạ.

Thằng lưu manh ôm mặt chạy mất. Tôi quay sang cảm ơn anh thanh niên thì anh ta cười bảo.

-Không có gì. Cố lên em ạ và đừng sợ bọn chúng nó. Có gì đã có bọn anh.

Từ đây không có đưa nào đến quấy rối tôi nữa.

*

* *

Thấm thoát đã đến ngày hẹn với người lạ mặt. Tối hôm ấy, mười một giờ đêm, tôi xin phép ông bà để đi đến chỗ hẹn. Bà cụ lo lắng hỏi.

-Con đi đâu mà tận bây giờ mới đi.?

Tôi kể lại cho ông bà chuyện hai năm về trước. Ông bảo với tôi

-Thế thì con nên đi gặp để cảm ơn người ta một tiếng con ạ. Một người tốt như thế bây giờ hiếm lắm.

Tôi đến bờ sông năm xưa. Hôm ấy vào đúng mười bốn, trăng sáng vàng vạc.

Đứng bên bờ sông tôi mới hiểu tại sao người lạ mặt bảo tôi tính theo ngày dương lịch. Dòng mực đen thẫm năm xưa nay trở thành một dòng ánh bạc.

Bờ sông quanh vắng không một bóng người. Tôi đợi gần một tiếng đồng hồ, không một ai xuất hiện. Chắc người lạ mặt đã quên mất buổi hẹn hôm nay.

Tôi nghĩ bụng. Tôi hơi buồn. Một phần vì muốn gặp lại ân nhân của mình.

Một phần vì ước mơ của tôi vẫn không thành sự thật. Hai năm qua, có một vài người tử tế đã ngỏ lời với tôi nhưng tôi không nhận lời một ai vì tôi vẫn

nhớ đến anh dù tôi vẫn còn rất hận anh. Và lại, nhiều khi nghĩ lại tôi thấy những điều tôi đã gặp trong suốt hai năm qua đối với tôi như là một phép

màu. không dám nói ra nhưng thẳm sâu trong tôi vẫn mong muốn cái điều ước cuối cùng của tôi thành hiện thực. Tôi thở dài. Không có phép màu.

Nhưng không sao, đời tôi được như hôm nay đã là quá tốt với tôi rồi. Cuộc đời này làm sao có thể trọn vẹn được tất cả. Tôi sức nhớ đến câu người lạ

mặt bảo tôi “ Nếu đến hôm ấy em vẫn muốn chết thì anh sẽ không ngăn

cản”. Không anh ạ. Tuy giấc mơ của em không thành nhưng bây giờ thì em không muốn chết nữa. Em tin rằng sẽ lại có một giấc mơ khác đến với em và

lần này chắc rằng giấc mơ ấy nhất định sẽ thành. Em rất biết ơn anh.

Tôi lội mấy bước ra ngoài dòng nước, mở túi xách lấy ra con hạc giấy thứ một nghìn. Tôi thổi phồng con hạc lên, vượt phăng hai cánh. Hạc ơi hai năm qua mày đã làm bạn với tao, đã nâng cuộc đời tao bay lên. Bây giờ tao sẽ thả mày theo những con hạc kia và biết đâu đấy chúng mày sẽ giúp một cô gái nào khác rướn lên phía trước như tao. Tôi cúi người chuẩn bị thả con hạc xuống dòng nước. Đột nhiên, có một tiếng nói rất quen thuộc vang lên phía sau

-Đừng thả.

Tôi quay phắt lại và không tin vào mắt mình nữa. Anh! Đúng anh rồi. Tôi phải cầu vào bắp tay mình xem tôi có nằm mơ hay không. Không! Tôi không nằm mơ.

-Anh

Tôi reo lên rồi lao về phía anh như một cơn gió lốc. Chúng tôi ôm choàng lấy nhau. Anh nâng bổng tôi lên xoay tròn người tôi mấy vòng liền.

-Sao anh biết tôi nay em ở đây?

Đến lúc trấn tĩnh lại rồi tôi mới hỏi anh. Anh cười bí hiểm

-Tôi qua anh ngủ mơ thấy một thiên thần bảo mới anh rằng “ Ngày mai sẽ có một thiên sứ đến dẫn ngươi đến gặp một người”

-Thế thiên sứ đâu?

Tôi hỏi dồn

-Em không nhìn thấy thiên sứ của chúng ta đang đứng trên đê đó sao? Tôi nhìn lên bờ đê. Bờ đê vắng ngắt. Thiên sứ của chúng tôi đã bỏ đi, Chỉ còn một ngôi sao rất xanh, rất sáng ở phía chân trời. Ngôi sao lấp lánh như một ánh mắt đang cười.

Hà nội ngày 28- 4-2009

Nguyễn Thế Duyên

Vị tướng không cảnh tùng

Một buổi sáng chủ nhật của tháng sáu, Diu một thằng bạn lính của tôi đột nhiên đến nhà. Vừa vào đến cửa nó đã bảo ngay

-Mặc quần áo vào. Đi.

-Đi đâu?

Tôi vừa mặc quần áo vừa hỏi lại nó. Nó không trả lời vào câu hỏi của tôi mà lại gất um lên

-Giời ạ. Sao mày lại mặc bộ quần áo này- Nó quay sang vợ tôi- Bộ quần áo lính của nó ngày xưa đâu. Em lấy ra cho nó.

Vợ tôi mở tủ lôi ra chiếc ba lô đã bạc thếp theo năm tháng, lấy ra bộ quân phục đưa cho tôi. Thằng Diu nhìn tôi gật gù tỏ ý hài lòng.

-Có thể chứ. Tao tưởng mày đã vứt bộ quân phục này .

-Vứt thế nào được với ông ấy- Vợ tôi cười nói ngay-Anh không biết đấy thôi. Anh ấy đã từng cho em mấy cái tát vì bộ quân phục này đấy.

Thằng Diu tròn mắt ngạc nhiên. Nó không thể tin rằng một thằng nổi tiếng là sợ vợ như tôi mà lại dám tát vợ chỉ vì một bộ quân phục. Nhưng chuyện đó là có thật.

Hồi đó nhà tôi mới xây lại nhà. Toàn bộ nội thất cũng được thay mới, thế là

bao nhiêu những thứ không dùng đến vợ tôi đem tổng khứ đi hết và vật đầu tiên mà bà ấy vớt đi lại chính là chiếc ba lô bên trong đựng những thứ ngày xưa tôi mang ở chiến trường về. Thật phúc đức cho tôi. Không hiểu tại sao mà ngay tối hôm đó tôi lại đột nhiên hỏi vợ về chiếc ba lô

-Em vớt đi rồi- Vợ tôi trả lời gọn lỏn- Giữ làm gì những thứ ấy cho nó bẩn nhà.

Lời vợ tôi nói chưa dứt thì đã hứng ngay hai cái tát thẳng cánh. Mặt tôi vẫn đỏ. Tôi chỉ thẳng tay vào mặt vợ giọng rít lên

-Ngày mai mà cô không lấy lại được những thứ ấy mang về thì cô ra ngay khỏi nhà đấy. Rõ chưa?

Vợ tôi sợ xanh mặt. Cũng lạ, tôi thì nổi tiếng sợ vợ còn vợ tôi thì lại nổi tiếng là dũng mãnh, hơi một tý là hờn dỗi đến mấy ngày thế mà lần ấy cô ta lại không hề hờn dỗi lại còn tìm mọi cách xoa dịu sự tức giận trong tôi.

Ra đến ngoài đường thẳng Diu mới bảo Hôm nay trung đoàn tổ chức họp mặt những chiến sĩ cũ của trung đoàn đang sống ở Hà Nội. Có đại diện của trung đoàn từ trong Tây nguyên ra

Nơi gặp mặt là nhà của một người ngày trước chiến đấu ở trung đoàn.

Chúng tôi đến nơi thì mọi người đã khá đông đủ. Mừng mừng tủi tủi. Ba mươi năm sau khi rời quân ngũ chúng tôi mới lại gặp được nhau. Những kỉ niệm xưa sống lại trong lòng. Nhiều người không cầm nổi nước mắt.

-Thằng Chung Tý Bìu đâu nhỉ. Sao tao không thấy nó?

-Mày còn nhớ hồi ở 601 không? Mày soi nguyên một quả US thế mà không chết mới tài chứ

-Thằng Long ở cối 160 kia. Long, lại đây, nhìn thấy mày là tao lại nhớ đến ông Thạch lúc ông ấy chửi mày “Long ơi! Mày bắn chết bố mày rồi”

Người có tên là Long chạy lại, cười toe toét

-Phúc tổ bảy mươi đời nhà các ông. Hôm ấy quả cối 160 mà nổ thì cả cái tiểu đoàn bộ của các ông đi rồi.

Mọi người ồn ào cười nói. Người ngồi , người đứng, túm tụm thành những đám nhỏ năm sáu người một nhắc lại những kỉ niệm ngày xưa. Đột nhiên một ai đó hô lớn

-Nghe!

Tất cả bỗng im phắc. Mọi người đứng cứng người đưa tay lên chào. Tôi nhìn ra, một người mái tóc đã bạc gần hết , chân đi tập tễnh vừa bước vào phòng. Một người đeo quân hàm trung tá, chắc người này vẫn còn phục vụ trong quân đội chạy lên phía trước đập mạnh gót giày.

-Báo cáo sư trưởng, tôi , trung tá Nguyễn Thành hiện đang là trung đoàn trưởng trung đoàn 66 xin vui mừng được đón sư trưởng đến gặp mặt với anh em trong trung đoàn

Ông già cười xòa. Tôi nhận thấy ông đang cố nén xúc động.

-Thôi mà , cậu làm gì mà trịnh trọng thế. Bây giờ thì còn sư trưởng với sư chiếc gì nữa. Tớ đến đây với tư cách là một người lính của trung đoàn thôi

Nói xong, ông quay ra phía chúng tôi, xua xua tay.

-Thoải mái đi. Hôm nay không có sư mới sai gì hết. Tất cả là những thằng lính của một trung đoàn hai lần anh hùng. Thế thôi.

Tôi quay sang hỏi nhỏ thằng Hường , một thằng bạn cùng nhập ngũ với tôi trong trường đại học. Nó hiện vẫn trong quân đội đeo hàm đại tá.

-Ông nào đấy mày.?

Thằng Hường trợn mắt nhìn tôi.

-Người đã cứu mày mà mày không biết là ai à?

Nói rồi nó túm lấy tay tôi lôi ra chỗ ông già

-Thủ trưởng, thủ trưởng có biết thằng này không?

Ông già nhìn tôi lắc đầu cười.

-Làm sao tớ nhớ hết được các cậu

-Thằng này thủ trưởng chưa gặp nhưng nhất định thủ trưởng sẽ nhớ nó.

Nó là thằng sống sót duy nhất trong khẩu đội cối 82 mà thủ trưởng đã phải xuống tận trung đoàn đích thân chỉ huy để lấy xác tử sĩ trong trận cắt đường 14 đấy.

Ông già ngạc nhiên nhìn tôi. Ông ồ lên một tiếng.

-Người ấy là cậu à? Mạng cậu lớn thật đấy

Ông xúc động. Tôi cũng xúc động.

Hồi ấy tôi là lính trong khẩu đội cối 82 của trung đoàn. Trung đoàn được giao nhiệm vụ cắt đường 14, khẩu đội cối được bố trí ngay trên đỉnh một quả đồi trông xuống con đường. Đường 14 vốn là cái cuống họng của thị xã plâycu nên khi đường bị cắt đến ngày thứ ba thì địch bất ngờ đổ một lữ đoàn dù đến đoạn bị ta cắt để giải tỏa con đường. Thế là khẩu đội tôi bị vây giữa một lữ đoàn dù. Chúng tôi đánh nhau suốt từ sáng đến chiều. Cối dựng thẳng đứng nòng lên trời thả đạn. Địch không sao lên được nhưng chúng tôi cũng không phá nổi vòng vây. Đến chập tối thì hết đạn. Mấy anh em chỉ còn độc một quả US cuối cùng. Chúng tôi nhìn nhau, không ai nói với ai, tất cả chui vào chiếc hầm chữ A. Tôi đưa cho khẩu đội trưởng quả US cuối cùng rồi tất cả nắm lấy tay nhau. Địch đã lên đầy cửa hầm. Chúng tôi tất cả đều nhìn người khẩu đội trưởng. Cả năm cái đầu đều gật. Người khẩu đội trưởng rút chốt quả US. Chúng tôi nhắm mắt lại. Nhưng không. Thay cho việc cho nổ quả US để chết cùng nhau, người khẩu đội trưởng lại ném quả US cuối cùng lên trên miệng hầm. Trái US nổ, địch kêu la inh ỏi rồi một loạt những trái US ném xuống hầm. Tôi không còn biết gì nữa. Khi tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trong quân y viện.

-Cậu có biết không, hồi đó sau hai lần trung đoàn xuất kích mà vẫn không lấy được xác các cậu ,trung đoàn đã phải đề nghị lên sư cho bỏ xác tử sĩ- Ông bồi hồi nhớ lại. Chúng tôi ngồi xúm quanh ông im lặng nghe ông kể- Đối với tớ, đó là một quyết định thật khó khăn. Về nguyên tắc để đánh một lữ đoàn chúng ta cần ít nhất hai trung đoàn tham chiến thế mà lúc đó trong tay tớ không còn một trung đoàn nào ,mà bỏ xác các cậu lại như đề nghị của trung đoàn thì tớ thấy có tội với các cậu

-Sau phải làm thế nào hả thủ trưởng?

Một người hấp tấp hỏi chen vào. Ông cười

-Còn giải quyết thế nào nữa. Phải đánh thôi. Tớ cắt một tiểu đoàn của thằng 24 cho đánh rát những vùng ven thị xã làm địch phải rút bớt lực lượng về đấy. Còn tớ thì xuống thẳng trung đoàn đích thân chỉ huy trận ấy. May mà lấy được xác các cậu.

Ông dừng lại. Mắt ông mờ đi, xa xôi. Đột nhiên ông đặt tay lên vai tôi, nhìn thẳng vào mắt

-Cậu có biết để cứu sống được cậu trận ấy trung đoàn đã tổn thất thế nào không?

-Không ạ

-Gần hai mươi người. Chính xác là mười bảy người đã hi sinh để cứu sống cậu.-Tôi cúi mặt nhìn xuống đất. Ông nhìn khắp lượt chúng tôi rồi nói giọng trầm trầm-Hãy sống cho xứng đáng với những người đã chết.

Cuộc gặp mặt tan, tôi với mấy thằng bạn học cùng nhập ngũ ngày xưa kéo nhau vào một quán bia. Tôi hỏi thằng Hường, thằng duy nhất trong chúng tôi vẫn còn phục vụ trong quân đội.

-Sao hôm nay mày không đeo quân hàm cho oách?

-Làm sao tao dám đeo quân hàm đại tá trước mặt một người đáng lẽ phải đeo quân hàm cấp tướng

Tôi ngạc nhiên

-Mày nói thế nghĩa là quân hàm của ông ấy còn thấp hơn mày sao?

Nó buồn bã gật đầu.

-Không những thấp hơn mà còn phải nói rằng ông ấy không còn gì cả
Tôi tóm lấy vai nó lắc mạnh.

-Sao lại thế? Mày nói đi

Nó vớ lấy vai bìa tu ừng ực như muốn nuốt tất cả những uất ức vào trong
lòng. Nó dần mạnh chiếc vai không xuống bàn. Mắt nó đỏ kè.

-Sau khi chiến tranh kết thúc, mấy năm sau người ta phát hiện ra trong
khi khai lí lịch để kết nạp đảng ông đã không khai bố mình là thành phần địa
chủ. Thế là người ta khai trừ ông ra khỏi Đảng, tước quân tịch, đuổi ông ra
khỏi quân đội.

Tôi nắm chặt lấy mép bàn, người run lên vì phẫn nộ.

-Sao lại thế được. Có thể khai trừ ra khỏi Đảng nhưng làm sao có thể
tước quân tịch đuổi ông ra khỏi quân đội được. Khi gọi ông ấy nhập ngũ sao
người ta không thấy ông ấy là con cái địa chủ?

Thằng Hường thở dài cay đắng

-Mày còn lạ gì tình hình bộ quốc phòng trong những năm tám mươi ấy
nữa.

Tất cả chúng tôi đều im lặng, chán nản, thất vọng. Chẳng lẽ cây cối chết chóc
săn bị làm thịt vẫn còn trong thời đại vũ trụ này?

*

* *

Không hiểu sao từ lúc thằng Hường nói cho chúng tôi biết về số phận của
người sư trưởng, tôi lại mong muốn gặp ông. Nhất là khi tôi được biết thêm
rằng sau khi ông bị đuổi khỏi quân đội ông đã phần chí tâm xãng vào người

tự thiêu. Người tự tử thì có nhiều nhưng rất ít người tự tử bằng cách đau đớn này. Phải có điều gì đó đổ vỡ ghê gớm lắm người ta mới chọn cách này để chết. Và tôi muốn biết sự đổ vỡ đó. Tôi xin địa chỉ ông từ thằng bạn và quyết định đến thăm ông.

Nhà ông ở là một hiệu bán phở ở khu Thanh Xuân. Khi tôi đến, ông nhận ngay ra tôi. Ông ấn tôi ngồi xuống một chiếc bàn.

-Ngồi xuống đây làm với tớ một chén rượu đã- Rồi ông quay lại nói với bà vợ-Này bà nó, cho chúng tôi một đĩa gì để lai rai. Lâu lâu rồi tôi mới được ngồi với một thằng lính của mình.

Tôi định chối từ thì bà vợ ông đã bảo

-Chú cứ ngồi chơi với ông nhà tôi cho vui. Đừng ngại. Các chú ấy đến đây luôn ấy mà.

Nói rồi bà mang ra cho chúng tôi một đĩa cỗ cánh gà đầy vật . Thấy tôi có vẻ áy náy bà cười.

-Chú thấy mất một đĩa thịt gà hơn hay là mất một ông chồng yêu quý hơn? Nhờ có các chú đến chơi mà ông nhà tôi mới vui vẻ được như thế này đây.

Ông đỏ mặt.

-Sao bà cứ luôn nhắc đến cái chuyện đại dột của tôi mãi thế?

Bà vợ lườm ông.

-Ông chả đại thì khôn với ai. Chỉ vì một chút danh hã mà suýt mất mạng. May mà thằng cả kịp thời nhìn thấy không bây giờ người ta xuống Văn diễn phong cho ông quân hàm cấp tướng.

Ông cười , rót rượu ra chén.

-Thôi tôi xin bà. Bà để anh em chúng tôi còn uống rượu. Uống đi cậu. Ông cầm chén tợp một ngụm lớn. Rượu vào mặt ông tái đi. Ông cầm cái chén, xoay xoay nó trên tay. Trầm ngâm một lúc bỗng ông nói với tôi

-Lạ thật đấy cậu ạ. Lúc khó khăn ác liệt, cái sống và cái chết chỉ cách nhau một sợi tóc thì không một ai nghĩ đến công danh nhưng đến khi thanh bình rồi thì hai chữ công danh sao mà lớn thế ai cũng cố giành lấy. Không giành được thì trở nên hậm hực phần chí. Thật ngu hết sức.

Tôi cười hỏi ông

-Có phải chính vì hai chữ công danh ấy mà thủ trưởng suýt mất mạng không?

-Có lẽ cũng vì nó thật- Ông gật đầu công nhận-Cậu thử nghĩ xem, đang ở đỉnh cao quyền lực. Đi đến đâu người ta cũng đứng nghiêm chào. Mở mồm là nghe thấy hai tiếng “Báo cáo”, “Thưa tư lệnh” dùng một cái rơi xuống đáy vực “ Tên lừa dối đảng” Đau lắm chứ. Hận lắm chứ. Cậu không biết đấy thôi. Quyền lực làm người ta nghiện còn ghê gớm hơn cả ma túy. Một kẻ nghiện ma túy chỉ có thể làm hại đến chính bản thân mình. Cùng lắm là làm hại thêm cho vợ con hắn. Nhưng một kẻ nghiện quyền lực thì có thể làm hại cho hàng chục, hàng trăm , thậm chí hàng nghìn con người. Thật may mắn cho tớ, tớ chỉ mới bắt đầu chớm mắc nghiện thứ ma túy “Quyền lực” ấy. Vẫn còn kịp cai nghiện.

Ông cười thoải mái, nét mặt ông dần ra.

-Thì cái cú kỉ luật ấy là liều thuốc cai nghiện bắt buộc rồi còn gì. Thủ trưởng không cai cũng không được.

-Cậu nhầm rồi. Nếu chỉ một cái quyết định kỉ luật mà có thể cai được cơn nghiện quyền lực thì sao có thể gọi nó là ma túy được.- ông hăng hái xua xua tay phản đối ý kiến của tôi- Cũng giống như thằng nghiện khi không có tiền mua ma túy không được hút nó bị cơn nghiện vật . Quyền lực cũng vậy, khi nghiện nó rồi người ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để giành lấy bằng được nó . Lúc đó thì không còn tình nghĩa, không còn đồng đội. Chỉ còn quyền lực và khi dùng mọi thủ đoạn rồi mà vẫn không giành được nó thì

bóng ma của nó sẽ ám ảnh anh suốt cả cuộc đời. Cậu cứ lên mạng đọc thì sẽ thấy. Bao nhiêu kẻ cả cuộc đời chiến đấu cho mảnh đất này thế mà về cuối đời vì con nghiện quyền lực đã quay lại chửi cả một quá khứ của chính mình. May cho tớ là có các cậu nếu không không biết tớ còn u mê đến bao giờ.

Điều ông nói làm tôi rất ngạc nhiên. Không biết tại sao chính chúng tôi lại làm ông cai được con nghiện quyền lực trong ông. Tôi dè dặt hỏi lại

-Thủ trưởng bảo sao? Chính chúng tôi làm thủ trưởng cai được con nghiện

-Đúng đấy.- Ông gật đầu- Hồi ấy tớ chỉ mới chớm nghiện thôi. Trong tớ hồi ấy vẫn còn hai tiếng “Đồng đội”.và “Danh dự”. Điều lúc ấy tớ sợ nhất là các cậu coi thường tớ, khinh bỉ tớ. Khi nghe tin tớ tự tử thằng Hiên , chính ủy sư đoàn ,hồi ấy nó đã được phong tướng đang họp ở Hà Nội cùng một lô những anh em cũ chạy đến bệnh viện thăm tớ. Trước mặt bao nhiêu người , trong lúc người tớ vẫn còn quần đầy băng, nó giáng cho tớ một cái tát đến nảy đom đóm rồi quát

-Đồ ngu ! Lúc mày lao lên cửa mở mày có nghĩ đến cái quân hàm cấp tướng không?.

Ông lại cười. Một nụ cười tươi rói

-Ừ, nó nói đúng. Mình ngu thật. Trước cửa mở mà nghĩ đến công danh thì người ta lùi xuống chứ ai còn dám lao lên. Đến lúc mọi người từ biệt ra về, không ai bảo ai, tất cả đều đứng nghiêm dơ tay lên vành mũ chào tớ mà toàn bọn cấp tá làm cả phòng bệnh phải ngạc nhiên. Điều đó làm tớ xúc động. Tớ biết, tớ vẫn còn trong lòng các cậu.

Ông nhìn tôi, thấy chén rượu của tôi vẫn đầy nguyên. Ông dục

-Uống đi chứ. Mà khi ra khỏi quân đội cậu quân hàm gì nhỉ?

-Tôi là trung úy ạ.

Ông hắng giọng rồi nói to

-Đồng chí trung úy

-Có tôi

-Sư trưởng sư mười hạ lệnh cho đồng chí uống cạn chén rượu ngay lập tức

-Rõ

Tôi cười nâng chiến rượu lên cụng li với ông và một hơi uống cạn chén rượu.

*

*

*

Hai năm sau, một hôm tôi nhận được điện thoại của thằng Hường. Nó báo tin ông chết. Tang lễ được cử hành tại nhà tang lễ Thanh nhàn. Hội cựu chiến binh của sư đoàn quyết định những người lính của sư đoàn đến dự tang lễ tất cả đều phải mặc quân phục. Tôi vội vàng mặc quân phục đến đưa ông.

Tôi đến nơi, nhà tang lễ đã đầy nghẹt lính. Hai hàng quân danh dự mặc lễ phục trắng toàn là những đại tá mái đầu đã trắng phớt. Đứng đầu hai hàng quân danh dự là hai vị tướng. Không có súng, ban tổ chức đã có sáng kiến lấy những cây gậy gỗ thay cho súng để bông.

Từng tốp lính nối đuôi nhau đi quanh linh cữu ông vĩnh biệt người chỉ huy của mình trong tiếng nhạc của bài hồn tử sĩ trầm buồn. Tất cả chúng tôi bằng mọi phương tiện đều tìm cách xuống tận dưới Văn diễn. Khi mộ được đắp xong vị tướng vốn ngày trước là chính ủy sư đoàn hô lớn.

-Tập hợp.

Chúng tôi im lặng xếp thành đội ngũ. Một khối lính vuông vắn. Rất nhiều người phải đứng giữa những vũng nước cho đội ngũ được chỉnh tề. Chính ủy hô danh, gọn

-Bồng súng! Chào!

Rập! những cây súng gỗ của hàng quân danh dự rắp lên vai. Chúng tôi ưỡn ngực, đứng nghiêm nhất loạt đưa tay lên vành mũ.

Đúng lúc ấy, một chiếc U Oát phóng vào. Chiếc xe đầy bụi đất. Nó đã phải chạy từ rất xa đến đây. Cửa xe mở, Một viên trung tá nhẩy vội ra tay ôm theo một vật được bọc trong lá quân kì màu đỏ. Tôi nhận ra đó chính là trung tá Nguyễn Thành trung đoàn trưởng trung đoàn 66. Anh đến trước mộ, đứng nghiêm chào rồi quay ra nói với mọi người.

-Thưa các thủ trưởng, Thưa toàn thể các đồng chí. Bộ tư lệnh sư mười không thể ra đưa tiễn sư trưởng Trần Đoàn được . Sư đoàn có ủy quyền cho tôi, trung đoàn trưởng trung đoàn 66, trung đoàn mà ngày trước sư trưởng vốn là lính và đồng thời cũng là trung đoàn trưởng của trung đoàn mang một tấm bia để dựng trước mộ sư trưởng.

Nói rồi anh từ từ mở lá quân kì lấy ra một tấm bia kính cẩn chôn ngang hàng với tấm bia của gia đình. Trên tấm bia chỉ khắc mấy dòng chữ

Tướng

Trần Đoàn

Sư trưởng sư 10

Tất cả chúng tôi cúi đầu mặc niệm.

Tôi đợi cho mọi người về hết. Chỉ còn lại một mình. Tôi đến bên mộ ông thắp một nén hương cắm lên mộ. Tôi nói to thành tiếng

-Xin ông yên nghỉ. Ông mãi mãi là một vị tướng trong lòng chúng tôi, những người lính của ông.

Hà nội ngày 9-3-2009